

[Viggo Starcke.]

tigheder på linie med andre demokratiske stater, må Tyskland også påtage sig demokratiske pligter, og dette må først og fremmest give sig til kende i dets demokratiske behandling af nationale mindretal. Det har været mig en tilfredsstillelse at se resultatet af de forhandlinger, som har været ført mellem den højtærede statsministers regering og den vesttyske regering i Bonn, og under hvilke der har været tydelige tegn til, at Tyskland ønsker at være et demokrati. På denne baggrund vil jeg, hvis vort ændringsforslag skulle blive forkastet og sagen således ikke blive gjort afhængig af en folkeafstemning, derefter anbefale at stemme for det af den højtærede stats- og udenrigsminister fremsatte forslag.

Søren Olesen: Efter de faldne udtalelser vil ændringsforslaget og lovforslaget om folkeafstemning blive stemt ned. Det beklager jeg meget. Da jeg sammen med det ærede medlem af mit parti hr. Oluf Pedersen i modsætning til et flertal her i tinget vil stemme imod regeringens forslag til ratifikation af opfordringen til Tyskland om at tiltræde Den nordatlantiske Traktat, vil jeg gerne med nogle få ord begrunde vor stilling.

Jeg skal ikke kritisere nogen, der indtager en anden stilling, idet jeg udmærket kan indse, at der er fremført mange grunde, der taler for Tysklands deltagelse i et vestligt forsvarsberedskab. Jeg har imidlertid indtryk af, at ingen med udelt glæde eller tryghed giver sin tilslutning, men at forholdet snarere er det, at man af to onder vælger det mindste.

Man siger, at Vesttysklands oprustning alligevel vil komme, og at det så er bedre, at det sker indenfor Atlantpagten og under kontrol. Det skal jeg ikke modsige; men een ting er, at det sker, noget helt andet er at anbefale og opfordre til, at det sker. Det er det, jeg ikke vil være med til. Jeg tror ikke, at et rustningskapløb mellem øst og vest vil sikre freden. Måske kan frygten gøre det til en tid; men en dag føler en af parterne sig stærk nok, og så er katastrofen over os alle både i øst og i vest.

Den omtalte kontrol med Tysklands oprustning betyder meget lidt eller intet. Hvis Tyskland ønsker at opruste udover,

hvad der er fastsat i aftalerne, er der jo ingen, der kan forhindre det uden ved magt, og det lader sig netop ikke gøre af hensyn til den fred, man skulle sikre, og af hensyn til sammenholdet. Tyskland vil i fremtiden næsteften USA og Storbritannien blive den tredje stormagt indenfor NATO, og det kan få uoverskuelige følger ikke mindst for Danmark.

Det svageste forhold i NATO-sammenslutningen er efter min mening dette, at de enkelte stormagter fører deres egen og snævert egoistiske udenrigspolitik uden hensyn til de små nationer og uden hensyn til helheden, og enhver af dem kan derved kaste os ud i en krig, uden at de andre kan forhindre det. Det kan Frankrig gøre, det kan England, og det kan Tyskland gøre. Skal en sådan sammenslutning være betryggende og tjene sit formål: at sikre freden, må de enkelte stater, også stormagterne, afstå fra en suveræn udenrigspolitik og fra national oprustning til fordel for fælles rådslagning og fælles forsvar. Stormagterne opdeler de små og svage stater i såkaldte interesseområder, vel at mærke stormagternes interesser, eller man gør store landområder til kolonier uden ret megen hensyn tagen til den derboende befolkning. Jeg skal blot henvise til, at de ulykkelige baltiske lande, Polen, Czekoslovakiet og flere igennem århundreder har været tyske og russiske interesseområder; og hvilke lidelser har disse folk ikke måttet gennemgå ved Tysklands og Ruslands umenneskelige behandling indtil denne dag og på trods af garantier og traktater, som alle er blevet brudt?

Det, som de små stater ønsker, og det, som folkene ønsker i såvel små som store lande, er, at nutidens statsmænd og politikere vil opbygge det samarbejde indenfor handel og produktion, som er fredens forudsætning, at de vil skabe den internationale retsorden, som giver alle folkeslag lige ret til at være her på jorden, og som beskytter de svage i stedet for at udlevere dem til magtsyge naboers udbytning og mishandling. I stedet for at opfylde dette krav rækker man os en brintbombe lige ud af helvedes gløende ovn.

De statsmænd, som er virkelig store i freden, har ikke vist sig endnu. Vi kan kun ønske, at de må komme, før det er for silde, og vi må håbe, også vi, som stemmer imod